

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2016. október 18.*

„Európai uniós védjegy — A BRAUWELT európai uniós szövédjegy bejelentése — Feltétlen kizáró okok — Leíró jelleg — A megkülönböztető képesség hiánya — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja — A használat révén megszerzett megkülönböztető képesség — A 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése — A meghallgatáshoz való jog — Indokolási kötelezettség — A 207/2009 rendelet 75. cikke”

A T-56/15. sz. ügyben,

a **Raimund Schmitt Verpackungsgesellschaft mbH & Co. KG** (székhelye: Nürnberg [Németország], képviseli: M. Höfler ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselet: A. Schifko, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsának a BRAUWELT szövegjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozásával kapcsolatban 2014. december 4-én hozott határozata (R 1121/2014-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

a tanácskozás során tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová (előadó) és E. Buttigieg bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2015. február 2-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2015. április 21-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2015. július 6-án benyújtott válaszra,

tekintettel arra, hogy a felperes és az alperes az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő három hetes határidőn belül nem kérte tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék – eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján – úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2013. augusztus 2-án a felperes, a Raimund Schmitt Verpackungsgesellschaft mbH & Co. KG, európai uniós védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO) az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) alapján.
- 2 A lajstromoztatni kívánt európai uniós védjegy a BRAUWELT szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 32., 35., 38., 41., 42. és 43. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében nyújtották be, az egyes osztályoknak megfelelően az alábbi leírással:
 - 9. osztály: „Számítógépes programok és szoftverek, különösen alkalmazási programok (alkalmazások, letölthető szoftverek); adathordozók (rögzített adatokkal vagy üresen)”;
 - 16. osztály: „Brosúrák; magazinok; katalógusok; könyvek, cserélhető lapokból álló gyűjtemények formájában is”;
 - 32. osztály: „Sör; komlókivonatok sör előállításához”;
 - 35. osztály: „Kereskedelmi és reklámcélú vásárok és kiállítások lebonyolítása a sörfőzés, az italok és a táplálkozás témakörében; gazdasági dokumentációs szolgáltatások; címjegyzékes marketing; információk, nevezetesen marketinges és értékesítési információk gyűjtése és rendelkezésre bocsátása interneten; vásárok szervezése és lebonyolítása elektronikus formában is”;
 - 38. osztály: „Internetes információkhoz való hozzáférés biztosítása; számítógépes programok és alkalmazások (alkalmazási szoftverek) hozzáféréseinek biztosítása az interneten; internetes portálokhoz való hozzáférés biztosítása harmadik felek megbízásából; internetes információkhoz való hozzáférés biztosítása; üzenetek gyűjtése, küldése és továbbítása az interneten; hozzáférés biztosítása adatbázisokhoz; internetes szoftverekhez, adatokhoz, képekhez, audio- és videóinformációkhoz való hozzáférés biztosítása; elektronikus hirdetőtábla szolgáltatás;
 - 41. osztály: „Szemináriumok és műhelyek szervezése és lebonyolítása elektronikus formában is; sport- és kulturális tevékenységek; zenei, kulturális, turisztikai és más szabadidős rendezvények megszervezése és lebonyolítása; szórakoztató- és szabadidős rendezvényekre vonatkozó információk; szakmai képzés; szórakoztatási szolgáltatások; kiadói szolgáltatások, különösen elektronikus könyvek és folyóiratok online publikálása, szövegek írása és szerkesztése; online információnyújtás különösen a táplálkozás és az italok témakörében (táplálkozással kapcsolatos oktatási szolgáltatások)”;
 - 42. osztály: „Szoftverek, különösen alkalmazások tervezése és fejlesztése; internetes platformok rendelkezésre bocsátása; internetes elektronikus kereskedelmi platform rendelkezésre bocsátása”;
 - 43. osztály: „Ételek és italok felszolgálása”.
- 4 2014. március 14-i határozatával az elbíráló megtagadta a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében történő lajstromozást azzal az indokkal, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű, és nem rendelkezik az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megkülönböztető képességgel.

- 5 2014. április 24-én a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz az elbíráló határozatával szemben.
- 6 A 2014. december 4-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. Először is a fellebbezési tanács szerint, mivel a bejelentett védjegyet német szavak alkotják, az érintett közönség német és osztrák végső fogyasztókból és szakemberekből áll. Másodsor megállapította, hogy a bejelentett védjegy azt jelenti, hogy a „sörfözde világa”, vagy a „sörfőzés világa”, és az a németül beszélő fogyasztó számára a sörfőzési tevékenységgel összefüggő értékesítési helyet vagy az áruk és szolgáltatások széles kínálatát írja le. Harmadszor úgy vélte, hogy a bejelentett védjegy, az érintett áruktól és szolgáltatásoktól függően, azok rendeltetését, tematikus orientációját, az értékesítésüknek vagy a nyújtásuknak a helyét írja le. A fellebbezési tanács szerint a sörfözde vagy a sörfőzés témakörére vonatkozó információk és szolgáltatások széles kínálatának a bejelentett védjeggyel érintett valamennyi áru és szolgáltatás részét képezheti. A fellebbezési tanács ebből arra következtetett, hogy az érintett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű az érintett áruk és szolgáltatások fajtája, illetve tárgya tekintetében. Negyedszer a fellebbezési tanács szerint mivel a bejelentett védjegy leíró jellegű az a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Ötödször, a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok elégtelenek annak bizonyítására, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében a használat révén megkülönböztető képességet szerzett.

A felek kérelmei

- 7 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - a megtámadott határozatot úgy változtassa meg, hogy a bejelentett védjegyet lajstromozzák az érintett árukra és szolgáltatásokra;
 - másodlagosan a megtámadott határozatot oly módon változtassa meg, hogy a bejelentett védjegyet a „szakosodott magazinok a sörfőzés témakörében” árukra lajstromozza;
 - az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.
- 8 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

1. A második és a harmadik kereseti kérelem elfogadhatóságáról

- 9 Az EUIPO úgy érvel, hogy a kereset második és a harmadik kereseti kérelme elfogadhatatlan, mivel azok arra irányulnak, hogy a Törvényszék utasítást intézzon hozzá.
- 10 A felperes vitatja az EUIPO érveit kifejtve egyrészt, hogy a második kereseti kérelem elfogadható megváltoztatás iránti kérelemnek minősül, másrészt hogy a harmadik kereseti kérelem a bejelentett védjegy árujegyzékének feltételes korlátozását képezi.

- 11 Előzetesen rá kell mutatni arra, hogy függetlenül attól a tényről, hogy az a bejelentett védjegy árujegyzékének feltételes korlátozásán alapul, a harmadik kereseti kérelem, éppúgy, mint a második, az említett védjegy Törvényszék általi lajstromozására irányuló megváltoztatás iránti kérelemnek minősül.
- 12 Ebben a tekintetben a 207/2009 rendelet 65. cikkének (3) bekezdése alapján kétségtelen, hogy a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik a fellebbezési tanács határozatának megváltoztatására. Mindamellett e megváltoztatási jogkör célja, hogy a Törvényszék fogadja el azt a határozatot, amelyet a 207/2009 rendelet rendelkezései alapján a fellebbezési tanácsnak kellett volna meghoznia, ami azt jelenti, hogy a megváltoztatás iránti kérelem elfogadhatóságát az említett fellebbezési tanácsra ruházott hatáskörökre tekintettel kell megvizsgálni (2009. június 30-i Securvita kontra OHIM [Natur-Aktien-Index] végzés, T-285/08, EU:T:2009:230, 14. és 15. pont).
- 13 Márpedig, noha az európai uniós védjegy lajstromozása abból a megállapításból következik, hogy a 207/2009 rendelet 45. cikkében előírt valamennyi feltétel teljesült, az EUIPO-nak az európai uniós védjegy lajstromozására hatáskörrel rendelkező szervezeti egységei e tekintetben nem hoznak olyan formális határozatot, amely fellebbezés tárgya lehetne. Ennélfogva a fellebbezési tanács – amely a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése értelmében eljárhat annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, vagy az ügyet visszautalhatja ehhez a szervezeti egységhez új eljárásra – az uniós védjegy lajstromozására irányuló kérelemre vonatkozóan nem rendelkezik hatáskörrel. Következésképpen a Törvényszéknek sem feladata, hogy elbírálja azt a megváltoztatás iránti kérelmet, amely a fellebbezési tanács határozatának ilyen módosítására irányul (lásd ebben az értelemben: 2009. június 30-i Natur-Aktien-Index, T-285/08, EU:T:2009:230, 16–23. pont).
- 14 A fentiekre tekintettel a második és a harmadik kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

2. Az első alkalommal a Törvényszék előtti eljárás során benyújtott iratokról

- 15 Az EUIPO vitatja a keresetlevél K.24–K.30 és K.33 mellékletének elfogadhatóságát azzal az indokkal, hogy azokat első alkalommal a Törvényszék előtt nyújtották be, anélkül hogy azokat az EUIPO előtti eljárás irataihoz csatolták volna.
- 16 Ebben a tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek az EUIPO fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első alkalommal előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket. Figyelmen kívül kell tehát hagyni a keresetlevél K.24–K.30 és K.33 mellékletét, anélkül hogy szükség volna a bizonyító erejük vizsgálatára (lásd ebben az értelemben: 2005. november 24-i Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ítélet, T-346/04, EU:T:2005:420, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

3. Az ügy érdeméről

- 17 A felperes a keresete alátámasztására három jogalapra hivatkozik, amelyek a következőkön alapulnak: az első a 207/2009 rendelet 75. cikkével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésén, a második a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésén, a harmadik a 207/2009 rendelet 75. cikkével együttesen értelmezett 7. cikke (3) bekezdésének megsértésén.

Az első, a 207/2009 rendelet 75. cikkével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésén alapuló jogalapról

- 18 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az megsértette az indokolási kötelezettséget, tévesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében leíró jellegű, továbbá megsértette a meghallgatáshoz való jogát.

Az indokolási kötelezettség megsértéséről

- 19 A felperes úgy érvel, hogy a fellebbezési tanács megsértette az indokolási kötelezettséget azért, hogy nem vizsgálta meg, hogy a bejelentett védjegy a védjegybejelentésben megjelölt valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében leíró jellegű-e, és azért, hogy az egyes osztályokban valamennyi érintett árura átfogóan hivatkozott.
- 20 Az EUIPO vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 21 Az ítélkezési gyakorlat szerint, ha a védjegy lajstromozását különböző áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában kérik, a fellebbezési tanács köteles minden egyes árura vagy szolgáltatásra nézve konkrétan megvizsgálni, hogy a szóban forgó védjegyre a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő kizáró okok egyike sem vonatkozik, és e tanács eltérő következtetéseket vonhat le az egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében. Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak a védjegybejelentés elutasításakor a határozatában a védjegybejelentéssel érintett valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében külön-külön közölnie kell a végkövetkeztetését, a kérelem szövegétől függetlenül (lásd: 2009. április 2-i Zuffa kontra OHIM [ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP] ítélet, T-118/06, EU:T:2009:100, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 22 Mindazonáltal, ha ugyanaz a kizáró ok vonatkozik valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra, a fellebbezési tanácsnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozóan általános indokolást adnia, feltéve hogy a szóban forgó határozat indokolását alkotó ténybeli és jogi megfontolások összessége egyrészt minden egyes, e csoportba tartozó áru és szolgáltatás vonatkozásában megfelelően kifejezi a fellebbezési tanács által alkalmazott érvelést, másrészt minden egyes érintett árura és szolgáltatásra nézve önállóan lehet alkalmazni. Ehhez nem elegendő önmagában az a tény, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások a Nizzai Megállapodás értelmében azonos osztályba tartoznak (lásd ebben az értelemben: 2009. április 2-i ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP ítélet, T-118/06, EU:T:2009:100, 27. és 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 A megtámadott határozat 16. pontjában ugyanis a fellebbezési tanács a 9. osztályba tartozó, a „szoftvereket” magukban foglaló „számítógépes programokra” és az „adathordozókra”, valamint a 16. osztályba tartozó „brosúrákra”, „magazinokra”, „katalógusokra” és „könyvekre” utalt. A megtámadott határozat 17. pontjában a vizsgálat a következőkre vonatkozott: a 32. osztályba tartozó „sör” és „komló kivonatok sör előállításához”, valamint a 43. osztályba tartozó „ételek és italok felszolgálása”. A megtámadott határozat 18. pontjában a fellebbezési tanács a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokat két alcsoportra osztotta, amelyek közül az első a marketing, a második a vásárok szervezésére vonatkozott. A megtámadott határozat 19. pontjában a 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó indokolás három alcsoportra tagolódik: először is a portálok rendelkezésre bocsátása, majd az információkhoz, a számítógépes programokhoz és az adatbázisokhoz való hozzáférés biztosítása, végül a megfelelő programozási szolgáltatások. Végül a megtámadott határozat 20. pontjában a 41. osztályba tartozó szolgáltatások esetében a fellebbezési tanács négy alcsoportot különböztetett meg: alapképzés és továbbképzés, sport- és kulturális tevékenységek, szórakoztatás és kiadói szolgáltatások.

24 A bejelentett védjegy leíró jellegének áru- és szolgáltatáscsoportok szerinti vizsgálata során – amely csoportosítás helytállóságát a felperes nem vitatja – a fellebbezési tanács a fenti 21. és a 22. pontban felidézett szabályokkal összhangban járt el.

25 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.

A bejelentett védjegynek az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében fennálló leíró jellegéről

26 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jellegű.

27 Az EUIPO vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

28 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak.

29 Az ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja kizárja, hogy az ott említett jeleket vagy adatokat egyetlen vállalkozás számára tartsák fenn azért, hogy azokat védjegyként lajstromozzák. Ez a rendelkezés tehát azt a közérdekű célt szolgálja, hogy az ilyen jeleket vagy adatokat bárki szabadon használhassa (2003. október 23-i OHIM kontra Wrigley ítélet, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 31. pont).

30 Ezenkívül a forgalomban az áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek feltüntetésére használható jelek vagy adatok a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem képesek betölteni a védjegy alapvető rendeltetését, nevezetesen az áru vagy szolgáltatás származásának azonosítását, lehetővé téve ily módon az adott védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás vásárlója számára, hogy későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, illetve negatív tapasztalat esetén másikat válasszon (2003. október 23-i OHIM kontra Wrigley ítélet, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 30. pont).

31 Azok a jelek vagy adatok esnek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja hatálya alá, amelyek az célzott fogyasztói kör szempontjából általános használatban közvetlenül vagy lényeges jellemzőjére utalással leírják azt az árut vagy szolgáltatást, amely tekintetében a lajstromozást kérték (2001. szeptember 20-i Procter & Gamble kontra OHIM ítélet, C-383/99 P, EU:C:2001:461, 39. pont).

32 Ebből az következik, hogy valamely megjelölés akkor esik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt tilalom alá, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel (2007. június 14-i Europig kontra OHIM [EUROPIG] ítélet, T-207/06, EU:T:2007:179, 27. pont).

33 Egyébiránt ahhoz, hogy valamely neologizmusból vagy különböző alkotóelemek kombinációjából képzett szóból álló megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegűnek legyen tekinthető, nem elegendő, ha csupán az egyes alkotóelemek tekintetében lehet megállapítani a leíró jelleget. A leíró jelleget a neologizmusnál vagy magánál a szónál is meg kell állapítani (2005. január 12-i Wieland-Werke kontra OHIM [SnTEM, SnPUR, SnMIX] ítélet, T-367/02–T-369/02, EU:T:2005:3, 31. pont; lásd szintén analógia útján: 2004. február 12-i Koninklijke KPN Nederland ítélet, C-363/99, EU:C:2004:86, 96. pont; 2004. február 12-i Campina Melkunie ítélet, C-265/00, EU:C:2004:87, 37. pont).

- 34 Valamely olyan neologizmusból vagy összetett szóból alkotott védjegy, amelyben az alkotóelemek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások tekintetében, önmagában is leíró jellegű ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, hacsak nincs érzékelhető eltérés a neologizmus vagy szó és az azt alkotó elemek egyszerű összessége között. Ez azt feltételezi, hogy mivel a kombináció szokatlan jellegű a nevezett áruk és szolgáltatások vonatkozásában, a szó vagy a neologizmus által keltett benyomás kellően távol esik attól, amit az alkotóelemek egyszerű egybeírása kelt, és így többletértelmet hordoz a nevezett alkotóelemek összességéhez képest. E tekintetben szintén jelentősége van a szóban forgó kifejezés megfelelő lexikai és nyelvtani szabályokra tekintettel történő vizsgálatának (2005. január 12-i SnTEM, SnPUR, SnMIX ítélet, T-367/02–T-369/02, EU:T:2005:3, 32. pont; lásd még analógia útján: 2004. február 12-i Koninklijke KPN Nederland ítélet, C-363/99, EU:C:2004:86, 104. pont; 2004. február 12-i Campina Melkunie ítélet, C-265/00, EU:C:2004:87, 43. pont).
- 35 A jelen esetben a felperes nem vitatja a fellebbezési tanács azon megállapításait, amelyek szerint egyrészt a bejelentett védjegy által megjelölt árukat és szolgáltatásokat a végső fogyasztók, valamint a szakemberek számára szánják, másrészt figyelembe kell venni a németül beszélő német és osztrák vásárlóközönséget, hiszen a bejelentett védjegyet német szavak alkotják. Mivel ezek a megállapítások nem tévesek, azokat figyelembe kell venni.
- 36 Ezzel szemben a felperes vitatja a fellebbezési tanácsnak a bejelentett védjegy jelentésére és leíró jellegére vonatkozó értékeléseit. Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a Brauwelt szómegjelölés korábbi lajstromozásait – amelyeknek felperes a jogosultja –, továbbá az azonos vagy hasonló megjelölésekre vonatkozó többi lajstromozást és határozatot is.
- A bejelentett védjegy jelentéséről
- 37 Először is a „brau” elemet illetően a felperes azt állítja, hogy az elbíráló határozatában megállapítottakkal ellentétben az online Duden szótár alapján nem lehet arra következtetni, hogy ez az elem szóalkotó elem volna; az említett elem önállóan más referenciaművekben sem szerepel. Ehhez hasonlóan az internetes keresőmotorok német nyelvű keresési eredményei önmagukban vagy a „bräu” szóra, vagy a Brau családnévre, vagy még a „brau” elemnek védjegyként vagy társasági névként való használatára vonatkoznak.
- 38 Mindenesetre a felperes szerint, még ha feltételezzük is, hogy a „brau” elem ténylegesen szóalkotó elemnek minősül, az önmagában elszigetelt, gyenge és nincs konkrét jelentése, mivel rendkívül homályos az az értelmezés, amely szerint az általában a sörfőzési tevékenységre utalna.
- 39 Ebben a tekintetben a megtámadott határozat 13. pontjában a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a „brau” elem szóalkotó elemnek minősül, amely a szókapcsolatokban a sörfőzési tevékenységre utal. E megállapítás alátámasztására több példát is szolgáltatott olyan összetett szavakra, amelyekben szerepel a „brau” elem, amelyek példák a bejelentett védjegy árujegyzékén, a felperes által a fellebbezési tanács elő terjesztett bizonyítékokon és az online Duden szótáron alapultak.
- 40 E példák alapján valóban megállapítható, hogy az összetett szóban használt „brau” elemmel szembesülő érintett vásárlóközönség azt a sörfőzési tevékenységre való utalásként érzékeli, ami azt jelenti, hogy a fellebbezési tanács értékelése helyes.
- 41 Ezt a megállapítást a felperes érvei nem teszik kétségesse. Egyrészt ugyanis, noha a felperes úgy érvel, hogy – az elbíráló által megállapítottakkal ellentétben – a „brau” elem önmagában nem szerepel a referenciaművekben, nem vitatja a fellebbezési tanács által hivatkozott összetett szavak létezését és értelmezését. Ezenkívül a fellebbezési tanács által bemutatott, az internetes keresőmotorok német

nyelvű keresési eredményeivel kapcsolatos bizonyítékok a „brau” elem önálló használatára, nem pedig valamely összetett szóban történő használatára vonatkoznak, mint amilyen a jelen esetben a „brauwelt” szó.

- 42 Másrészt a felperes állításával ellentétben a „brau” elem fellebbezési tanács által elfogadott értelmezése konkrét szemantikai tartalommal rendelkezik, hiszen a sörfőzés egy meghatározott emberi tevékenységi terület.
- 43 A fentiekre tekintettel helyben kell hagyni a fellebbezési tanácsnak a „brau” elem jelentésére vonatkozó értékelését.
- 44 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a „welt” elem nem szinonimája az értékesítési helynek. Ehhez hasonlóan, az elbíráló állításával ellentétben, az említett „welt” elem nem sörfőzési helyet jelent, hiszen a Brauwelt nem helyet jelöl.
- 45 Ebben a tekintetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 14. pontjában azt állapította meg, hogy a „welt” szóelem szó szerint olyan szférát, illetve zárt területet jelent, amelyet gyakran használnak széles választékkal rendelkező értékesítési helyek vagy meghatározott területhez tartozó áruk és szolgáltatások széles kínálatának megjelölésére, az angol nyelvű megfelelőjéhez, a „world” szóhoz hasonlóan.
- 46 Márpedig egyrészt, noha a fellebbezési tanács a Törvényszék és az EUIPO határozataira való utalásokkal alapozta meg azt a megállapítását, amely szerint a „welt” szót gyakran használják valamely értékesítési hely megjelölésére, a felperes az ezzel ellentétes állítását semmilyen konkrét érveléssel vagy bizonyítékkal nem támasztotta alá.
- 47 Másrészt, amennyiben a felperes azt állítja, hogy az érintett vásárlóközönség a „welt” elemet nem úgy fogja érteni, hogy az valamely sörfőzési helyet jelent, az érve hatástalan, mivel az elbíráló nem vette át a fellebbezési tanács erre vonatkozó megállapítását.
- 48 E körülmények között helyt kell adni a fellebbezési tanács „welt” elem jelentésére vonatkozó értékelésének.
- 49 Harmadszor, a bejelentett védjegy teljes jelentését illetően a felperes a fellebbezési tanács által erre a kérdésre vonatkozóan lefolytatott vizsgálat elégtelenségére hivatkozik. A felperes ebben a tekintetben megismétli az arra a tényre vonatkozó érvelését, hogy a „brau” elem önmagában nem rendelkezik konkrét szemantikai tartalommal, ami azt jelenti, hogy a német nyelvben ahhoz mindig hozzá kell csatolni valamely más elemet is, amely pontosítja annak jelentését. Márpedig, amennyiben a sörfőzés összefüggésében a „welt” elem sem rendelkezik konkrét jelentéssel, a „brauwelt” kifejezés teljesen határozatlan, szokatlan és eredeti szónak minősül. A felperes szerint a fellebbezési tanács által megállapított jelentések ugyanis rendkívül homályosak.
- 50 Ebben a vonatkozásban a megtámadott határozat 15. pontjában a fellebbezési tanács kifejtette, hogy a „brauwelt” kifejezés összességében tekintve „a sörfözde világot” vagy „a sörfőzés világot” jelenti, és az a sörfőzési tevékenységgel összefüggő értékesítési helyre vagy áruk és szolgáltatások széles kínálatára utal.
- 51 Így a felperes állításával ellentétben a fellebbezési tanács a bejelentett védjegy teljes jelentését vizsgálta. Ezenkívül a fellebbezési tanács vizsgálatában nincs értékelési hiba, és azt a felperes érvei sem kérdőjelezik meg.

- 52 Rá kell ugyanis mutatni arra, hogy a bejelentett védjegy két – önállóan is konkrét szemantikai tartalommal rendelkező – elemnek a német mondattani és nyelvtani szabályoknak megfelelő egyszerű összetételéből áll, és ebben a tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a referenciaművekben nem szerepel a „brauwelt” kifejezés (lásd ebben az értelemben, és analógia útján: 2000. január 12-i DKV kontra OHIM [COMPANYLINE] ítélet, T-19/99, EU:T:2000:4, 26. pont).
- 53 Ezenkívül e két elem összetétele nem haladja meg az általuk hordozott információk összegét, és az a sörfőzés területével összefüggő széles kereskedelmi kínálatra irányuló, meghatározott teljes jelentéssel rendelkező neologizmusnak minősül.
- 54 E körülmények között helyben kell hagyni a bejelentett védjegy fellebbezési tanács által elfogadott teljes jelentését.
- A bejelentett védjegy és az érintett áruk és szolgáltatások közötti összefüggésről
- 55 A felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegy nem leíró jellegű az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében.
- 56 Az EUIPO vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 57 Előzetesen, a felperes úgy érvel, hogy a „brau” elem sem áru, sem szolgáltatást sem az utóbbiak valamely jellemzőjét nem jelöli meg. A „welt” elem „értékesítési hely” vagy „árú kínálat” jelentése nem alkalmas az érintett áruk és szolgáltatások leírására – különösen amelyek nem a 35. osztály kereskedelmi szolgáltatásai közé tartoznak – annál is inkább, mert a „brau” elem nem teszi lehetővé a kínált konkrét áru vagy szolgáltatás azonosítását. E körülmények között a felperes szerint a bejelentett védjegy túl homályos ahhoz, hogy fennállhasson a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja által megkövetelt kellően közvetlen és konkrét kapcsolat.
- 58 Ezen az előzetes érvelésnek nem lehet helyt adni. Amint az ugyanis a fenti 37–54. pontban elvégzett vizsgálatból kitűnik, a bejelentett védjegy, összességében tekintve, a sörfőzési tevékenységgel összefüggő értékesítési helyre vagy áruk és szolgáltatások széles kínálatára utal. Következésképpen, amint a megtámadott határozat 15. és 21. pontjában azt a fellebbezési tanács lényegében megállapította, általános szempontból a bejelentett védjegy közvetíthet információkat az áru vagy szolgáltatás tárgyára, fajtájára, valamint értékesítésének vagy nyújtásának helyére vonatkozóan.
- 59 A felperes számos érvet terjeszt elő azon kérdést illetően, hogy az ilyen információk ténylegesen leíró jellegűek-e a jelen esetben a bejelentett védjeggyel érintett áruk és szolgáltatások tekintetében.
- 60 Így először is arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács által megállapítottakkal ellentétben a „sörfőzés világa” – mint a 9. és 16. osztályba tartozó áruk tárgya – nem létezik. Hozzáteszi, hogy az adatokat és a 9. osztályba tartozó adathordozókat, valamint tágabb értelemben a 16. osztályba tartozó árukat általában nem azok tartalmával jelölik meg.
- 61 Ebben a tekintetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 16. pontjában azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy egyrészt 9. osztályba tartozó „számítógépes programok” és „adathordozók”, másrészt a 16. osztályba tartozó „brosúrák”, „magazinok”, „katalógusok” és „könyvek” tárgyát, azaz a sörfőzés világot jelöli meg.
- 62 Ez az értékelés helytálló, mivel a felperes állításával ellentétben sörfőzési tevékenység lehet a 9. és 16. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tárgya. Így különösen, a felperes állításával ellentétben, egyrészt ha a bejelentett védjegyet elhelyezik az „adathordozókon”, az az érintett vásárlóközönséget közvetlenül tájékoztathatja ezen áruk egyik lényeges jellemzőjéről, nevezetesen a tárgyukról (lásd analógia útján: 2008. szeptember 17-i Prana Haus kontra OHIM [PRANAHAUS] ítélet, T-226/07,

nem tették közzé, EU:T:2008:381, 33. pont). Másrészt a könyvek, a katalógusok vagy brosrák címe, valamint a magazinok elnevezése gyakran utal az említett kiadványok tematikus tartalmára, továbbá általában mind a fogyasztók, mind a szakemberek elsősorban a tartalma vagy a tárgyja miatt döntenek egy adott kiadvány elolvasása mellett (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 23-i Reed Exhibitions kontra OHIM [INFOSECURITY] ítélet, T-633/13, nem tették közzé, EU:T:2015:674, 54. pont).

- 63 Másodszor a felperes a 32. osztályba tartozó árukat és a 43. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően arra hivatkozik, hogy az elbíráló által megállapítottakkal ellentétben a bejelentett védjegyet – a sörfőzők jelöléssel kapcsolatos szokásaira tekintettel – nem lehet a sörfőzés helyének megjelöléseként felfogni.
- 64 Ebben a tekintetben a megtámadott határozat 17. pontjában a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett vásárlóközönség úgy értelmezi, hogy az arra az értékesítési vagy szolgáltatásnyújtási helyre utal, ahol egyrészt a 32. osztályba tartozó sör és a komló kivonatok sör előállításához megnevezésű árukat, másrészt a 43. osztályba tartozó ételek és italok felszolgálása megnevezésű szolgáltatást kínálnak.
- 65 Ezen értékelés nem téves. Ezenkívül az nem azon az értelmezésen alapul, amely szerint a bejelentett védjegy a sörfőzés helyét jelölné, ezért a fenti 63. pontban bemutatott érv hatástalan.
- 66 Harmadszor a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács egyrészt elfogadja, hogy a szolgáltatásokat nem szokás azok tematikus orientációja alapján megjelölni, másrészt azonban azt állítja, hogy az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet az adott megszervezett vásár vagy kiállítás témájára vonatkozó jelzéseként fogja észlelni. A felperes arra hivatkozik, hogy valójában a szakosodott vásárok védjegyei gyakran tartalmaznak célzást, és csekély mértékben megkülönböztetőek, anélkül azonban, hogy leíró jellegűek volnának.
- 67 Ebben a tekintetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 18. pontjában azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a szóban forgó szolgáltatások témáját jelöli meg, azaz azt a tényt, hogy a vásárok vagy kiállítások a sörfőzés területével kapcsolatosak, továbbá azt, hogy a marketingszolgáltatásokat kifejezetten a sörfőzőknek szánják. A felperes hozzátette, hogy még ha valóban nem is szokás a kérdéses szolgáltatásokat azok tárgyával megjelölni, az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjeggyel való szembesülés esetén képes ezen utalás közvetlen megértésére.
- 68 Egyrészt ellentétben azzal, amit a felperes sugall, ezek a megállapítások nem ellentmondásosak. Ugyanis, amint az a fenti 67. pontból kitűnik, a fellebbezési tanács nem állapította meg határozottan, hogy a 35. pontba tartozó szolgáltatásokat nem szokás azok tárgyával megjelölni, hanem pusztán elfogadta ezt a lehetőséget, majd ezt követően pontosította, hogy ennek az érintett vásárlóközönség észlelésére nincs hatása.
- 69 Másrészt a fellebbezési tanács értékelése helytálló. Ugyanis, noha kétségtelenül lehetséges, hogy a szakosodott vásárokat és kiállításokat megjelölő védjegyek gyakran tartalmaznak célzást, anélkül hogy leíró jellegűek volnának, nem ez a helyzet a bejelentett védjegy esetében, amely az érintett vásárlóközönséget közvetlenül tájékoztatja arról, hogy a vásár vagy a kiállítás a sörfőzés területét érinti. A marketingszolgáltatásokat illetően a felperes nem vitatja azt a nem téves megállapítást, amely szerint azok vonatkozhatnak kifejezetten a sörfőzőkre, ezért az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet értelmezheti úgy, hogy az a sörfőzés tárgyára utal.

- 70 Negyedszer, ami a 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokat illeti, a felperes arra hivatkozik, hogy azok műszaki természetűek, ezért azok tekintetében a bejelentett védjegy nem leíró jellegű, hanem éppen ellenkezőleg, meglehetősen eredeti. A felperes hozzáteszi, hogy a fellebbezési tanács összetévesztette az internetes portál nevét az ilyen portál működéséhez harmadik személyek számára kínált – a bejelentett védjeggyel érintett – műszaki szolgáltatásokkal.
- 71 Ebben a tekintetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 19. pontjában azt állapította meg, hogy a 38. és a 42. osztályba tartozó szolgáltatások három csoportot alkotnak: a portálok rendelkezésre bocsátása, az információkhoz, a számítógépes programokhoz és az adatbázisokhoz való hozzáférés biztosítása, és végül a megfelelő programozási szolgáltatások. A fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy azt a tényt jelöli, hogy a kérdéses szolgáltatásokat sörfőzési tárgyú portáloknak szánják, vagy azt, hogy e szolgáltatások az e területre tartozó információkhoz való hozzáférésre vonatkoznak.
- 72 Márpedig ez az értékelés helytálló, hiszen az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet valóban észlelheti a kérdéses szolgáltatásokkal érintett portálok vagy információk témájának megjelöléseként. Ezenkívül a fellebbezési tanács indokolására tekintettel nem tűnik úgy, hogy az az értékelése során összetévesztette volna a sörfőzési tárgyú internetes portál működéséhez szükséges műszaki szolgáltatásokat e portál nevével.
- 73 Ötödször, ami a 41. osztályba tartozó szolgáltatásokat illeti, a felperes vitatja a bejelentett védjegy leíró jellegét a „sporttevékenységek” és a „zenei- és szabadidős rendezvények megszervezése és lebonyolítása” vonatkozásában.
- 74 A „sporttevékenységeket” illetően a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozat 20. pontjában, hogy a sörfőzés egy olyan hagyománynak felel meg, amelynek Németországban és Ausztriában kulturális jelentősége van, és amelyen számos ünnep alapul, amely ünnepek olyan sportelemeket is magukban foglalnak, mint a söröshordó-gurító verseny.
- 75 Kétségtelenül igaz, amint arra lényegében a felperes hivatkozik, hogy a kérdéses tevékenységek nem széles körben elterjedt sportágak, és azok jelentős szórakoztatási elemet is magukban foglalnak. Mindazonáltal egyrészt a sporttevékenység fogalma egyáltalán nem összeegyeztethetetlen a szórakoztatás fogalmával. Másrészt a szóban forgó tevékenységek a résztvevők részéről fizikai erőfeszítést igénylő versenyjellegű tevékenységek, ami azt jelenti, hogy a fellebbezési tanács nem követett el értékelési hibát, amikor azokat „sporttevékenységeknek” minősítette.
- 76 Ami a „zenei- és szabadidős rendezvények megszervezését és lebonyolítását” illeti, a felperes állításával ellentétben – aki az állítását konkrét érvekkel nem támasztja alá – a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 20. pontjában helyesen állapította meg, hogy a szóban forgó rendezvények kapcsolódhatnak a sörfőzés világához, ezért az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet értelmezheti az e jellemzőre történő utalásként.
- A korábbi lajstromozások és határozatok figyelembevételéről
- 77 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a Brauwelt szómegjelölés korábbi lajstromozásait, amely szómegjelölésnek a felperes a jogosultja. A felperes hangsúlyozza, hogy mivel ezek a korábbi lajstromozások meggátolják az említett megjelölés harmadik személyek általi használatát, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétlen kizáró ok alapját képező rendelkezésre állási követelmény a jelen esetben nem alkalmazható.

- 78 A felperes ezenkívül megjegyzi, hogy a második fellebbezési tanács 2005. november 22-i határozatából (R 137/2005-2. sz. ügy) az tűnik ki, hogy a Brauwelt megjelölés nem leíró jellegű a 35., 41. és 42. osztályba tartozó, a jelen esetben szóban forgókkal azonos vagy azokhoz hasonló szolgáltatások vonatkozásában.
- 79 Végül a felperes számos, a bejelentett védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés lajstromozására hivatkozik, amelyekre állítása szerint a fellebbezési tanács előtt is hivatkozott.
- 80 Az EUIPO vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 81 Az ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvére tekintettel az EUIPO az európai uniós védjegybejelentés vizsgálata keretében köteles figyelembe venni a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell-e határozni, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 73. és 74. pont).
- 82 A fentiekre tekintettel az egyenlő bánásmód elvét és a megfelelő ügyintézés elvét össze kell egyeztetni a jogszerűség tiszteletben tartásával. Következésképpen valamely megjelölés európai uniós védjegyként való lajstromozását kérő személy a saját érdekében nem hivatkozhat a múltban esetlegesen elkövetett jogsértésre azonos határozat meghozatala érdekében. Végül a jogbiztonságon, közelebbről a megfelelő ügyintézésen alapuló indokok miatt a védjegybejelentések vizsgálatának a védjegyek indokolatlan lajstromozásának megakadályozása érdekében szigorúnak és teljes körűnek kell lennie. Ezt a vizsgálatot minden egyes konkrét esetben el kell végezni. Ugyanis valamely megjelölés védjegyként való lajstromozása az adott eset ténybeli körülményei keretében alkalmazandó olyan sajátos szempontoktól függ, amelyek annak ellenőrzésére szolgálnak, hogy a szóban forgó megjelölésre nem vonatkozik-e valamely kizáró ok (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 75–77. pont).
- 83 E körülmények között, figyelembe véve, hogy a fenti 28–76. pontban elvégzett vizsgálatból az következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében valamennyi érintett áru és szolgáltatás tekintetében leíró jellegű, a felperes nem hivatkozhat eredményesen az általa említett korábbi lajstromozásokra és határozatokra.
- 84 A fentiek összességére tekintettel el kell utasítani az arra alapított kifogást, hogy a bejelentett védjegyek az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében nincs leíró jellege.

A felperes meghallgatáshoz való jogának megsértéséről

- 85 A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette meghallgatáshoz való jogát azért, hogy először a megtámadott határozatban vetette fel egyrészt azt a tényt, hogy a „brau” szóalkotó elem, másrészt azt, hogy a hordógurító-verseny a sörfőzés világához kapcsolódó sporttevékenység egyik példájának minősül.
- 86 A 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondata szerint – amely a védjegyjog keretében a védelemhez való jog, és különösen a meghallgatáshoz való jog védelmének általános elvét fogalmazza meg – az EUIPO határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban a feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.
- 87 A jelen esetben a felperes első érvét illetően, az elbíráló – noha kifejezetten nem utalt arra a tényre, hogy a „brau” szóalkotó elem volna – azt állapította meg, hogy az érintett vásárlóközönség meg fogja érteni az említett elem jelentését, amennyiben ismeri az abban található szavakat és kifejezéseket. Így

az elbíráló ténylegesen utalt a „brau” elem szóalkotó funkciójára, és a felperesnek képes volt ezen érv megértésére, amennyiben annak mind a megalapozottságát, mind a relevanciáját vitatta a fellebbezési tanács előtt.

- 88 A második érvet illetően kétségtelenül igaz, hogy az elbíráló a határozatában nem utalt a hordógurító-versenyre. Mindazonáltal, amint arra az EUIPO rámutat, az e versenyre való fellebbezési tanács általi hivatkozás pusztán azon általános megállapítás szemléltetésére szolgáló példának minősül, amely szerint a bejelentett védjegyet úgy is fel lehet fogni, hogy az arra a tényre utal, hogy a 41. osztályba tartozó „sporttevékenységek” a sörfőzéshez kapcsolódnak, következésképpen a bejelentett védjegy az utóbbi szolgáltatások vonatkozásában a 207/2009 rendelet 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű. Márpedig, mivel az utóbbi megállapítás kitűnik az elbíráló határozatából, nem lehet úgy tekinteni, hogy a megtámadott határozat ebben a tekintetben olyan indokon alapul, amellyel kapcsolatban a felperesnek nem állt módjában nyilatkozatot tenni.
- 89 E körülmények között el kell utasítani a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított kifogást.
- 90 A fentiek összességére tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

A második, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapról

- 91 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy a bejelentett védjegy leíró jellegéből anélkül következtetett e védjegy megkülönböztető képességének hiányára, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására vonatkozóan külön vizsgálatot folytatott volna le, és anélkül hogy e rendelkezés alkalmazását a bejelentett védjeggyel érintett különböző áruk és szolgáltatások tekintetében külön-külön megindokolta volna.
- 92 Elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a szömegjelölés, amelyik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében leíró jellegű, e tényből kifolyólag szükségszerűen nem alkalmas a megkülönböztetésre ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában, ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében (lásd: 2004. július 8-i TELEPHARMACY SOLUTIONS ítélet, T-289/02, EU:T:2004:227, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. február 1-jei Ferrari kontra OHIM [PERLE] ítélet, T-104/11, nem tették közzé, EU:T:2013:51, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 93 Mivel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a BRAUWELT védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jellegű, ezen ítélkezési gyakorlat alapján helyesen vonhatta le azt a következtetést, hogy ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a lajstromozást is meg kell tagadni, anélkül hogy szükség volna az erre vonatkozó indokolás kifejtésére.
- 94 Ebből következik, hogy a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, az 207/2009 rendelet 7. cikkének az ugyanezen rendelet 75. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésének a megsértésére alapított jogalap

- 95 Először is a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 75. cikkében rögzített, meghallgatáshoz való jogát, mivel a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének bizonyítása céljából előterjesztett bizonyítékok tekintetében a fellebbezési tanács által megállapított hiányosságokra vonatkozóan nem volt lehetsége nyilatkozatot tennie.

- 96 Másodszor a fellebbezési tanács nem a jogilag megkövetelt módon indokolta a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdése alkalmazásának megtagadását a szakosodott magazinok, a szemináriumok, az információs szolgáltatások, a műszaki szolgáltatások és a megtámadott határozatban nem említett más áruk és szolgáltatások tekintetében.
- 97 Harmadszor a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését azzal a megállapításával, hogy a szakosodott magazinok, a kiállítási katalógusok, a vásárok szervezése és a sör tekintetében nem került bizonyításra a megkülönböztető képesség megszerzése.
- 98 Ezenkívül ebben az összefüggésben a felperes másodlagosan kijelenti, hogy abban az esetben, ha a Törvényszék az elsődleges kérelmének nem adna helyt, a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzése alapján a „szakosodott magazinok a sörfőzés témakörében” árukra kéri a bejelentett védjegy lajstromozását, és a védjegybejelentést visszavonja azon áruk és szolgáltatások esetében, amelyek tekintetében a Brauwelt megjelölés nem részesülhet oltalomban.
- 99 Az EUIPO vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 100 A felperes három kifogásának vizsgálata előtt – a fellebbezési tanács előtti eljárásra és a felperesnek a fenti 98. pontban összefoglalt kijelentéseire tekintettel – a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazását illetően meg kell vizsgálni a jogvita tárgyát.

A jogvita tárgyáról

- 101 Először is, ami a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésére való hivatkozás terjedelmét, és ebből következően a harmadik jogalap tárgyát illeti, rá kell mutatni arra, hogy a fellebbezési tanács előtti fellebbezés indokolását tartalmazó beadványa V. részének bevezető pontjában a felperes röviden hivatkozott arra, hogy a bejelentett védjegy megszerezte a megkülönböztető képességet.
- 102 Mindamellett ezt a követően a felperes az említett megkülönböztető képességre kifejezetten csak a szakosodott magazinok, az információs szolgáltatások, a szemináriumok és a könyvek tekintetében hivatkozott. Ezenkívül a felperes a bejelentett védjegy „széles körű használatára” hivatkozott a kiállítási katalógusok, a vásár- és kiállításszervezési szolgáltatások, a sör és a sörfőzés területéhez tartozó internetes oldalak üzemeltetése vonatkozásában. Noha azt állította, hogy a bejelentett védjegy e használatot követően „ismertté” vált, nem minősítette kifejezetten azokat a jogkövetkezményeket, amelyeket ebből a megállapításból le kellene vonni.
- 103 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 7. pontjában megemlítette, hogy a felperes a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre a szakosodott magazinok, az információs szolgáltatások, a szemináriumok és a könyvek tekintetében hivatkozott. Ezenkívül a kifejezett hivatkozás hiánya ellenére, a fellebbezési tanács a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését a kiállítási katalógusok, a vásárok és kiállítások szervezése és a sör tekintetében is megvizsgálta.
- 104 E körülmények között a felperesnek csak azon kifogásait kell megvizsgálni, amelyeket a fenti 103. pontban felsorolt csoportoknak megfelelő áruk és szolgáltatások tekintetében terjesztett elő a harmadik jogalap keretében. Ugyanis a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazása nem képezte tárgyát a fellebbezési tanács előtti eljárásnak, és ebből következően a megtámadott határozatnak azon áruk és szolgáltatások esetében, amelyeknél nem hivatkoztak kifejezetten vagy hallgatólagosan a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre.

- 105 Így különösen a felperes állításával ellentétben a harmadik jogalap tekintetében a jogvita tárgya nem foglalja magában a műszaki szolgáltatásokat a 38., illetőleg a 42. osztályhoz tartozó távközlés és számítástechnika területén. Egyrészt ugyanis e szolgáltatások esetében nem hivatkoztak kifejezetten a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre. Másrészt a felperes által a fellebbezési tanács elé terjesztett érvek és bizonyítékok nem utalnak hallgatolagos hivatkozásra, különös tekintettel arra, hogy az egyetlen olyan elem, amely bizonyos mértékben kapcsolódik a távközléshez és számítástechnikához – azaz az internetes oldalak felperes általi üzemeltetése – nem a műszaki szolgáltatásoknak, hanem az információs szolgáltatások nyújtásának az összefüggésébe illeszkedik.
- 106 Másodszor a fellebbezési tanács előtti fellebbezés indokolását tartalmazó beadványból az tűnik ki, hogy a felperes a „szakosodott” magazinok alcsoportja – és nem a bejelentett védjegy árujegyzékén szereplő magazinok jóval nagyobb csoportja – tekintetében hivatkozott a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre, és kívánta azt bizonyítani.
- 107 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerint az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában foglalt feltétlen kizáró okok nem zárják ki a védjegy lajstromozását, ha az a bejelentésben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.
- 108 Következésképpen a megkülönböztető képesség használat révén való megszerzését főszabály szerint az áruknak vagy a szolgáltatásoknak a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő teljes csoportja vonatkozásában kell bizonyítani, és nem csak egy alcsoporttal kapcsolatban.
- 109 Ez a szabály nem érinti azt, hogy a 207/2009 rendelet 43. cikkének (1) bekezdése szerint a védjegy bejelentője az európai uniós védjegybejelentést bármikor visszavonhatja, illetve az abban szereplő árujegyzéket bármikor korlátozhatja.
- 110 Márpedig a jelen esetben, jóllehet a felperes a „szakosodott magazinok” alcsoportja esetében kifejezetten hivatkozott a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre, az ügy irataiból és különösen a fellebbezési tanács előtti fellebbezés indokolását tartalmazó beadványból nem tűnik ki, hogy ezzel egy időben ugyanilyen módon korlátozta volna a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő „magazinok” csoportját.
- 111 Következésképpen a megtámadott határozat 27. pontjában a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet a „magazinok” csoportja tekintetében kell bizonyítani.
- 112 Harmadszor, ami a felperes által a Törvényszék elé terjesztett, a „magazinok” csoportjának a „szakosodott magazinok a sörfőzés témakörében” alcsoportra történő korlátozására irányuló másodlagos kérelmet illeti, továbbá a védjegybejelentés feltételes visszavonására irányuló kérelmet azon áruk és szolgáltatások esetében, amelyek tekintetében a Brauwelt megjelölés nem részesülhet oltalomban, rá kell mutatni, hogy ezek a nyilatkozatok, a megfogalmazásukra tekintettel, a harmadik kereseti kérelem keretébe illeszkednek. Márpedig, mivel ez a kereseti kérelem a fenti 11–14. pontban kifejtett okok miatt elfogadhatatlan, a szóban forgó kérelmek okafogyottak.
- 113 Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a „magazinok” csoportjának korlátozása az első kereseti kérelem összefüggésébe illeszkedik, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat elfogadását követően a 207/2009 rendelet 43. cikkének (1) bekezdése szerinti korlátozást a Törvényszék akkor veheti figyelembe, ha a bejelentő – a bejelentett védjegy árujegyzékéről bizonyos áru- vagy szolgáltatáscsoport visszavonása útján – szigorúan a jogvita tárgyának szűkítésére szorítkozik. Ha azonban ez a korlátozás a jogvita tárgyának módosításához vezet, amennyiben olyan új tények előterjesztését eredményezi, amelyeket a megtámadott határozat elfogadása érdekében nem terjesztettek a fellebbezési tanács elé, azt a Törvényszék főszabály szerint nem veheti figyelembe. Ez a helyzet többek között akkor, ha az áruk és szolgáltatások korlátozása olyan szűkítésből áll, amely

befolyásolhatja az érintett vásárlóközönség meghatározását, és ebből következően módosíthatja a fellebbezési tanács elé terjesztett ténybeli háttérrel (lásd ebben az értelemben: 2008. február 27-i Citigroup kontra OHIM – Link Interchange Network [WORLDLINK] ítélet, T-325/04, nem tették közzé, EU:T:2008:51, 26. és 27. pont).

- 114 A jelen esetben a felperes által elvégzett korlátozás a „magazinok” csoportjának „a sörfőzés témakörében szakosodott” pontosítás hozzáadásával való szűkítéséből áll. Ez a szűkítés befolyásolja az érintett vásárlóközönség meghatározását, amennyiben az arra irányul, hogy az utóbbiból kizárja a nagyközönséget, ebből következően az módosítja a fellebbezési tanács előtti tényállást. Ezt a szűkítést tehát nem veheti figyelembe a Törvényszék.
- 115 Ami a védjegybejelentésnek a többi áru- és a szolgáltatáscsoport tekintetében történő feltételes visszavonását illeti, e kérelem relevanciája kifejezetten a kereset megalapozottságára vonatkozó vizsgálat eredményétől függ, ezért az nem lehet hatással a Törvényszék előtt folyamatban lévő jogvita terjedelmére. A Törvényszék tehát ezt a kérelmet sem veheti figyelembe.

A felperes meghallgatáshoz való jogának megsértéséről

- 116 A felperes azt állítja, hogy amennyiben a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre lehet első alkalommal a fellebbezési tanács előtt hivatkozni, nem származhat hátránya abból, hogy az adott szakaszban hivatkozott e rendelkezés kedvezményére. Ennélfogva a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak vagy meg kellett volna őt hallgatnia az előterjesztett bizonyítékok állítólagos elégtelenségéről, vagy vissza kellett volna utalnia az ügyet az elbíráló elé annak érdekében, hogy első fokon ő határozzon e bizonyítékokról. A felperes szerint a fellebbezési tanács – azáltal, hogy közvetlenül határozott a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazásáról – megsértette a felperesnek az ugyanezen rendelet 75. cikkében rögzített meghallgatáshoz való jogát, amivel a felperest megfosztotta egy további eljárási fok igénybevételének lehetőségétől.
- 117 Az EUIPO vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.
- 118 Először is azon kérdést illetően, hogy a fellebbezési tanács köteles volt-e az ügyet az elbíráló elé visszautalni, az kétségtelenül igaz, hogy a 207/2009 rendelet egyetlen rendelkezésével sem ellentétes, hogy az elbíráló azon határozatára adott válaszként, amely szerint a szóban forgó védjegyre lényegében kiterjed az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában előírt feltétlen kizáró okok egyike, a bejelentett védjegy ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerinti, használat révén megszerzett megkülönböztető képességre első alkalommal a fellebbezési tanács előtt hivatkozzanak.
- 119 A fentiekre tekintettel a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről, és ennek során eljárhat annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta. E rendelkezésből az következik, hogy a fellebbezési tanácsnak az elbíráló lajstromozást megtagadó határozata ellen benyújtott fellebbezés alapján el kell végeznie a védjegybejelentés új és teljes körű, a jogi és a tényállási elemekre egyaránt kiterjedő érdemi vizsgálatát (2013. július 3-i Airbus kontra OHIM [NEO] ítélet, T-236/12, EU:T:2013:343, 21. pont). Következésképpen a fellebbezési tanács többek között hatáskörrel rendelkezik arra, hogy határozzon a bejelentett védjegynek a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozó igényről.
- 120 Márpedig a fellebbezési tanácstól ezt a hatáskört nem lehet megvonni pusztán azon tény miatt, hogy a védjegy bejelentője úgy döntött, hogy a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre első alkalommal a fellebbezési tanács előtt hivatkozik. Ebben a helyzetben ugyanis az eljárási fok

igénybevétele lehetőségének elvesztése, amit a jelen esetben a felperes kifogásolt, kizárólag a védjegybejelentő saját magatartásából ered, és nem az eljárási jogoknak az EUIPO szervezeti egységei általi megsértéséből.

- 121 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem volt köteles arra, hogy az ügyet az elbíráló elé visszautalja.
- 122 Másodszor azon kérdést illetően, hogy a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna-e hallgatnia a felperest az utóbbi által előterjesztett bizonyítékok elégtelenségéről, a fenti 86. pontban már megállapításra került, hogy a védjegy jog keretében a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondata rögzíti a védelemhez való jog alapelvét és különösen a meghallgatáshoz való jogot.
- 123 A fentiekre tekintettel ez a jog nem követeli meg azt, hogy az EUIPO fellebbezési tanácsa – mielőtt véglegesen állást foglalna egy fél által előterjesztett bizonyítékok értékeléséről – e félnek további lehetőséget nyújtson az említett bizonyítékokkal kapcsolatos nyilatkozat tételére (lásd: 2012. január 19-i OHIM kontra Nike International ítélet, C-53/11 P, EU:C:2012:27, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 124 Ennélfogva a fellebbezési tanács nem volt köteles sem arra, hogy a felperest tájékoztassa arról, hogy az utóbbi által előterjesztett érveket és az általa benyújtott bizonyítékokat elégtelennek tartja, sem arra, hogy lehetőséget adjon számára új észrevételek megfogalmazására és további bizonyítékok benyújtására.
- 125 Ebben az összefüggésben egyébiránt a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy a fellebbezési tanács köteles lett volna őt előzetesen meghallgatni, ha az a szándéka, hogy a megtámadott határozatban a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdésén alapuló új kizáró okot vet fel. Az utóbbi rendelkezés ugyanis, amelynek alkalmazását a védjegybejelentőnek kell kérnie, nem feltétlen kizáró oknak, hanem éppen ellenkezőleg, az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában foglalt kizáró okok alóli kivételnek minősül.
- 126 A fentiekre tekintettel a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértéséről

- 127 Először is, tekintettel arra, ami a fenti 101–105. pontban a megkülönböztető képesség használat révén való megszerzésére való hivatkozás terjedelmével kapcsolatban megállapításra került, nincs szükség az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogás vizsgálatára a fenti 103. pontban meghatározott csoportoknak megfelelő áruktól és szolgáltatásoktól eltérő áruk és szolgáltatások és különösen a műszaki szolgáltatások esetében.
- 128 Másodszor a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozat 26–28. pontjában a fellebbezési tanács a Brauwelt szakosodott magazin tekintetében megvizsgálta a bejelentett védjegy használatát, amint az az erre vonatkozóan előterjesztett bizonyítékokból és különösen az említett magazin értékesítési adataiból kitűnik. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg az indokolási kötelezettségét a „magazinok” csoportja tekintetében.
- 129 Harmadszor a fellebbezési tanács előtti fellebbezés indokolását tartalmazó beadványban a felperes arra hivatkozott, hogy mivel a magazinok a különböző területekhez tartozó információk átadására szolgálnak, a megkülönböztető képesség használat révén való megszerzése a „magazinok” tekintetében kiterjed az információs szolgáltatásokra, a könyvekre és a szemináriumokra is. A felperes ezen állítását a megtámadott határozatnak a felperes érvelésének összefoglalását tartalmazó 7. pontja is átvette. E körülmények között a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 26–28. pontjában a

„magazinok” csoportjára vonatkozóan nyújtott indokolást közvetetten, de szükségszerűen vonatkoztatni kell az információs szolgáltatásokra, a könyvekre és szemináriumokra, méghozzá annál is inkább, mivel a megtámadott határozat 27. pontja nemcsak az árukra, hanem az érintett szolgáltatásokra is utal.

- 130 Ebben a tekintetben kétségtelenül igaz, hogy a felperes alátámasztotta az információs szolgáltatások, a könyvek és a szemináriumok tekintetében megszerzett megkülönböztető képességre való hivatkozását kiegészítő bizonyítékokkal, azaz egyrészt M. S. eskü alatt tett nyilatkozatával (a továbbiakban: eskü alatt tett nyilatkozat), amely többek között a sörfőzés területéhez kapcsolódó könyvek kiadására és internetes oldalak üzemeltetésére, másrészt az általa szervezett, ugyanezen területtel kapcsolatos szeminárium reklámprospektusára vonatkozott (a továbbiakban: prospektus).
- 131 Mindazonáltal a megtámadott határozat 6. pontja hivatkozott az eskü alatt tett nyilatkozatra és a prospektusra mint a felperes által benyújtott bizonyítékokra, ami azt jelenti, hogy azok a fellebbezési tanács által az értékelés során figyelembe vett bizonyítékoknak minősülnek. E körülmények között meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 26–28. pontjában kifejtett indokolás azokra a bizonyítékokra is vonatkozik, amelyek a megkülönböztető képesség használat révén való megszerzésének az információs szolgáltatások, a könyvek és a szemináriumok esetében való bizonyítására szolgálnak.
- 132 Következésképpen el kell utasítani az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást.

A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének bizonyításáról

- 133 A 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, hogy az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában foglalt feltétlen kizáró okok nem akadályozzák a védjegy lajstromozását, ha az az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.
- 134 Ebben a tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének feltétele, hogy az érintett árukat vagy szolgáltatásokat legalább az érintett vásárlóközönség egy jelentős része a védjegy segítségével azonosítsa valamely meghatározott vállalkozástól származóként (lásd: 2004. április 29-i Eurocermex kontra OHIM [sörösüveg formája] ítélet, T-399/02, EU:T:2004:120, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 135 A jelen esetben a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésére vonatkozó igényének alátámasztása érdekében a felperes a következő bizonyítékokat terjesztette a fellebbezési tanács elé:
- egy társaság által a német és az osztrák sörfőzési ágazat 200 szakembere körében elvégzett felmérést (a továbbiakban: felmérés);
 - az eskü alatt tett nyilatkozatot;
 - a „Wikipédia” online enciklopédiából származó, *Brauwelt* magazinról szóló cikket;
 - a *Brauwelt* magazin egy példányát;
 - a „drinktec” kiállításra vonatkozó kiadványokból származó részleteket;
 - egy kiállítási stand képeit;
 - a „drinktec” kiállítás végső jelentését, és a „BrauBevialele” kiállítás internetes oldaláról származó részletet;

- egy sörfőzésre vonatkozó szeminárium reklámprospektusát;
 - sörösüvegcímkéket.
- 136 A megtámadott határozat 26–29. pontjában a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy ezek a bizonyítékok elégtelenek annak bizonyítására, hogy a bejelentett védjegy a használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet azon áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyek esetében erre a megkülönböztető képességre hivatkoztak.
- 137 Először is ezen értékelés vitatása céljából a felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett védjegy a használat révén megkülönböztető képességet szerzett az azonos nevű magazin esetében, amit a felmérés, az eskü alatt tett nyilatkozat, a „Wikipédia” online enciklopédiából származó cikk és az említett magazin példánya is igazol.
- 138 Ebben a tekintetben a fenti 111. pontban megállapításra került, hogy a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet a „magazinok” csoportja tekintetében kell bizonyítani. Amennyiben ezt az árucsoportot mind a szakembereknek, mind a nagyközönségnek szánják, az érintett vásárlóközönség, amellyel kapcsolatban a megkülönböztető képesség megszerzését bizonyítani kellene, ezt a két fogyasztói csoportot foglalja magában, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 27. pontjában megállapította.
- 139 Márpedig, amint arra a fellebbezési tanács helyesen rámutatott, amennyiben a felperes által kiadott „Brauwelt” magazin szakosodott magazin, a felperes által előterjesztett bizonyítékok csak a szakmai közönség tekintetében bizonyítják a bejelentett védjegy használatát és észlelését, amit egyébiránt a felperes nem vitat.
- 140 Másodszor, amennyiben az információs szolgáltatások, a szemináriumok és a könyvek tekintetében a felperes a bejelentett védjegynek a szakosodott magazinokkal kapcsolatos használata alapján hivatkozik a megkülönböztető képesség megszerzésére, a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 26–28. pontjában szereplő, és a fenti 138. és 139. pontjában felidézett érvelése – amely szerint ez a használat csak az érintett vásárlóközönség egy részét illetően bizonyított – úgyszintén alkalmazható. Ugyanis a magazinokhoz hasonlóan a fent említett három áru- és szolgáltatáscsoportot is szánhatják mind a szakmai közönségnek, mind a nagyközönségnek.
- 141 Ugyanez a megfontolás vonatkozik a felperes által az érintett három áru- és szolgáltatáscsoportra vonatkozóan előterjesztett többi bizonyítékra is. Ugyanis, először is, feltételezve, hogy az eskü alatt tett nyilatkozatban szereplő internetes oldalak üzemeltetésére vonatkozó adatok az információs szolgáltatások csoportjára vonatkoznak, ezen adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a kérdéses oldalakat a nagyközönség jelentős hányada látogatja vagy ismeri. Továbbá a reklámprospektusban található információkból kitűnik, hogy a felperes által szervezett szemináriumokat szakmai közönségnek, így többek között a kis- és a közepes sörfőzdék üzemeltetőinek szánták. Végül, amint az az eskü alatt tett nyilatkozatból kitűnik, a felperes által a bejelentett védjegy alatt kiadott könyvek szakmai könyvek, következésképpen azokat nem a nagyközönségnek szánták.
- 142 Harmadszor, a kiállítási katalógusokat és a vásár- és kiállításszervezési szolgáltatásokat illetően a felperes azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzésének megállapítása céljából nem vette figyelembe az eskü alatt tett nyilatkozatot – amely nyilatkozatból az tűnik ki, hogy a felperes adja ki a „BrauBevale” és a „drinktec” kiállítás katalógusait –, a „drinktec” kiállításra vonatkozó két kiadványból származó részleteket, és a kiállítási stand képeit.
- 143 Ebben a tekintetben mindenekelőtt arra kell rámutatni, hogy az eskü alatt tett nyilatkozat a felperessel foglalkoztatási viszonyban álló személytől származik, ezért az önmagában nem minősülhet elegendő bizonyítéknak a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének használat révén történő

megszerzésére (lásd analógia útján: 2005. december 15-i BIC kontra OHIM [egy tűzköves öngyújtó formája] ítélet, T-262/04, EU:T:2005:463, 79. pont). Márpedig, mivel a felperes által előterjesztett többi bizonyíték nem a „BrauBeviale” kiállításra vonatkozik, az e kiállítás katalógusainak felperes általi állítólagos kiadását nem lehet figyelembe venni.

- 144 Továbbá a „drinktec” kiállításra vonatkozó kiadványokat illetően a felperes a fellebbezési tanács azon megállapítását kifogásolja, hogy a kiadványok fedőlapján szereplő „együttműködésben” megjegyzés alapján nem azonosítható a szervező és az említett kiállítás közötti kapcsolat. Márpedig a felperes állításával ellentétben nem lehet úgy tekinteni, hogy az érintett vásárlóközönség ezt a megjegyzést azzal a jelentéssel fogja értelmezni, hogy a felperes részt vett a szóban forgó kiállítás megszervezésében és a katalógusa kiadásában, mivel az előterjesztett részletek nem tartalmazznak ilyen adatokat. Éppen ellenkezőleg, a „drinktec 2013” kiállításra vonatkozó kiadvány impresszuma egyértelműen feltünteti, hogy a Brauwelt magazinnak az említett kiállítás alkalmából a felperes által kiadott különkiadásáról van szó. Így a „drinktec” kiállítással kapcsolatos kiadványokból nem tűnik ki az, hogy e kiállítás megszervezéséért a felperes lett volna felelős, és az sem, hogy ennek alkalmával a felperes lett volna a fent hivatkozott magazintól független katalógus kiadója és szerkesztője.
- 145 Végül a felperes állításával ellentétben a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a kiállítási stand felperes által benyújtott képei legfeljebb a szakosodott magazinok és a szakkiadói szolgáltatások tekintetében bizonyítják a bejelentett védjegy használatát, a kiállítási katalógusok és a vásár- és kiállítás szervezési szolgáltatások tekintetében azonban nem. A kérdéses stand ugyanis egyáltalán nem rendelkezik olyan jellemzővel, amely alapján arra lehetne következtetni, hogy az a kiállítás szervezőjéhez tartozik, vagy hogy az az utóbbi katalógusainak terjesztésére szolgál. Ezzel szemben a kiállító egyértelműen „szakkiadóként” van azonosítva, és a stand magában foglal egy helyet az „előfizetési szolgáltatás” számára.
- 146 Negyedszer, ami a sört illeti, a felperes vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, amely szerint egyrészt az általa benyújtott üvegcímkék arra utalnak, hogy reklámajándékokról van szó, másrészt hogy a felperes semmiképpen sem bizonyította söreladással megvalósított üzleti forgalmat. A felperes úgy véli, hogy a szóban forgó címkék azt bizonyítják, hogy több mint 150 éve jelen van a piacon, ezért jelentős ismertségnek örvend. A felperes hozzáteszi, hogy a sör értékesítése nem szükséges az ezen áru tekintetében használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyításához.
- 147 Ebben a tekintetben a felperes által előterjesztett, eskü alatt tett nyilatkozatból az tűnik ki, hogy a szóban forgó sört két alkalommal főzték – összesen 1350 palack mennyiségben – abból a célból, hogy azokat Brauwelt magazin 150. évfordulója alkalmából az ügyfeleknek kínálják. Márpedig, amint azt a fellebbezési tanács megállapította, a bejelentett védjegy ilyen használata inkább az említett magazin reklámozási tevékenysége, amely nem tartozik a sörértékesítési tevékenység keretében való használathoz, és az semmiképpen nem elegendő annak bizonyításához, hogy a bejelentett védjegy az említett áru tekintetében az érintett vásárlóközönség jelentős hányada esetében megszerezte a megkülönböztető képességet.
- 148 A fentiekre tekintettel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében megszerezte a megkülönböztető képességet.
- 149 Következésképpen a harmadik jogalapot, és így a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

- 150 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az EUIPO kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) **A Törvényszék a Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft mbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. október 18-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	2
A felek kérelmei	3
A jogkérdésről	3
1. A második és a harmadik kereseti kérelem elfogadhatóságáról	3
2. Az első alkalommal a Törvényszék előtti eljárás során benyújtott iratokról	4
3. Az ügy érdeméről	4
Az első, a 207/2009 rendelet 75. cikkével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésén alapuló jogalapról	5
Az indokolási kötelezettség megsértéséről	5
A bejelentett védjegynek az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében fennálló leíró jellegéről ...	6
– A bejelentett védjegy jelentéséről	7
– A bejelentett védjegy és az érintett áruk és szolgáltatások közötti összefüggésről	9
– A korábbi lajstromozások és határozatok figyelembevételéről	
A felperes meghallgatáshoz való jogának megsértéséről	12
A második, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapról	13
A harmadik, az 207/2009 rendelet 7. cikkének az ugyanezen rendelet 75. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésének a megsértésére alapított jogalap	13
A jogvita tárgyáról	14
A felperes meghallgatáshoz való jogának megsértéséről	16
Az indokolási kötelezettség megsértéséről	17
A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének bizonyításáról	18
A költségekről	20